

Saapa nähdä kuinka sekaisin tämä teksti taas menee kun suoraan tähän kirjoitan. Uusivuosi, Juhannuksen jälkeen odotetuin juhla, ainakin minulle se oli aina ollut. Niitä lupauksiakin oli tullut joskus tehtyä, tipaton Tammikuu loppui yleensä jo vii- meistään kahdenviikon kuluttua, ja hyvin alkanut kuntoiluharrastus siinä samalla. Tupakkalakkohan ei koskaan pitänyt seuraavaa aamua pidemmälle, hampurilaisten syönti- lakko kesti joskus jopa Helmikuuhun asti, olihan tuonne pizzeriaan lyhyempi matkakkin. Mutta siis itse uudenvuoden juhlintahan on niin perinteikäs, me pieni poikamiesten porukka taas koolla, sopivat lastit juomia hankittuina, kilokaupalla makkaraa ja muita hyviä syömisiä. No joskus oli vähän päässyt syömiset loppumaan, mutta juomiset ei kos- kaan, joten hauskaa oli aina ollut. Eikä reilu viikko sitten vietetty vuoden - 17 lop- pu ollut poikkeus, luntakin oli vihdoinkin kunnolla maassa niin oli oikein talvinen ilta. Alko, Prisma, ja rakettikauppa oli käyty, ja Peten tutulle mökille mentiin taas koko kööri, neljä reipasta miestä. Tai melkein koko, Maukkahan siellä jo oli valmiiksi, tai niin me ainakin aina ajateltiin kun otettiin rannassa hömpsyt Maukalle, joka hukkui toissajuhannuksena. Ja kun ruumista ei koskaan löydetty, niin mielestämme Maukka oli aina siellä. Kunnan luminen ja valkea uusivuosi oli siis ollut, muutama ulkotuli roihusi pihalla tunnelmaa luoden. Peten rantasauna oli kuuma ja ahkerassa käytössä koko illan, siellä me neljä oltiin saunottu hikoillen pois menneen vuoden ilot ja surut. Kaitsunkin palo- vamma oli vuodessa parantunut jo niin ettei arpea edes kunnolla erottanut, nyt päätet- tiin porukalla vahtia ettei kukaan sammuisi kiukaan viereen tälläkertaa. Kylläpä siinä uudessa saunassa olikin ollut hyvät löylyt, jopa paremmat kuin vanhassa, joka paloi vuosi sitten. Makkarapaketit olivat tirissee kiukaalla päästellen ilmaan herkullista tuoksuaan, välillä olimme kipaissheet ulos tumman tähtitaivaan alle lumeen kieriskele- mään, ja taas kuumiin löylyihin, piristyneen verenkierron pistellessä koko kroppaa. Myöhemmin illalla olimme kiistelleet tutusta asiasta jälleen, eli pitäisikö tinat va- laa ennen puoltayötä, vai vasta uudenvuoden puolella rakettien ampumisen jälkeen. Päädyimme äänestämään ilman suurempaa riitaa, mutta kun meitä oli nyt vain neljä, niin äänet menivät tasan, ja ratkaisimme asian Rikun kanssa kädenväänöllä. Rikuhan sen vei kun sen kädet olivat vahvistuneet paljon puolenvuoden pyörätuolilla ajelun ansiosta. Vähän se oli aikanaan kiroillut sitä viime juhannuksen lipputankoon kiipeämistään, että olis kait sen katkenneen narun sinne helpomminkin voinut yrittää laittaa. No hyvin se sinne oli kiivennyt, puoliväliin asti, vaan mitäpä tuosta, väänössä venähtänyt käteni- kin on kohta kunnossa taas. Sitten olimme jälleen saunoneet reippaasti, tulee muuten tosi hyvät tuoksut kun kaa- taa pari pullollista olutta kiukaalle, voittoa mennentullen kärynneen folion ja karrel- le palaneen makkaran katkun. No tulihan se vihdoinkin illan kohokohdankin aika, eli rakettien ampuminen, hereillä oli tosin enään Riku ja minä. Olimme saaneet raahattua kesken saunareissun sammuneen Peten takaisin sisälle lumihangesta, ei se onneksi pahasti ehtinyt paleltua. Kaitsukin oli jo autuaasti untenmailla, hyvin tuntui nukuttavan, vaikkei vessanpytty niin mukava nukku- mapaikka voi olla edes ehjänä. Niin ne raketithan oli tietysti jääneet Peten autoon, ja ovet laitettu lukkoon, ja tapansa mukaan jätkä oli jemmannot avaimet ettei kukaan vaan lähtisi kännissä ajelemaan. Eihän me niitä löydetty mistään, ja Peteä ei saanut hereil- le millään ilveellä, no hätä keinot keksii sanotaan, ja raketit saatiin, eihän se yksi auton sivuikkuna paljoa neljään pekkaan maksa. Itse rakettien ampumisesta en kyllä juuri mitään muista, oli juomiset jo senverran vaikuttaneet. Pete se vaan myöhemmin vihjaili jotain että olis kai niitä voinut ulkona- kin ammuskella. Tinat perhana jäi kyllä valamatta ainakin itsellä, eivät kuulemma sai-raalassa semmoista harrasta edes uutenavuotena. Olkoot, en niistä varjokuvista ole iki-nä kyllä mitään ymmärtänytkään, turhaa touhua. Mutta kaikenkaikkiaan oikein mukava oli taas vuodenvaihde, nyt vaan odotellaan kesää ja juhannusta, että päästään Peten mökille. Maukkahan siellä jo onkin, ja minäkin voin

kuulemma jo silloin nähdä jotain, ainakin toisella silmällä, että sitä odotellen morjens.